

8.05.2021.

***Світлана Богдзєвич. Подобається "Джейн". Незрадливість.

21.12. 2019.

***Nadezhda Petrenko. Життя продукувало тему- і такий гарний твір , дуже потрібний сьогодні, маємо можливість читати. Про долю жінки - воїна написано душевно, по - жіночи, зворушливо, бо вона ж і мама, і бабуса, і Воїн! Рідна Запоріжчина, Кам'яна Могила, Хортиця- це те, за що пішли на фронт тисячі наших земляків... Джейн я побачила Березинею отам, на війні, де її присутність обов'язкова. Як завжди- неповторне багатство художніх засобів, що є живильним джерелом для читачів. Дякую, Талино Романівно!

***Талина Мороз. Майстерно і болісно водночас ! Шкода, що змушені про таке писати! Мама завжди МАМА!

***Тетяна Kurachenko-Melnik. Неймовірно цікавий новий поворот у Вашій творчості, Талино Романівно, - це ще одна можливість нам, читачам, відгукнути всю глибину Вашого світосприйняття та міць того посилу, яким дихає кожне слово "Джейн". Я Вам низько всклоняюся за такі твори!!!

***Наталья Меснянко. Талино Романівно, дякую вам за "Джейн"! Є над чим замислитися!!!

***Зоя Ляшенко. Непрості життєві долі звичайних людей, болісні переживання, щирі сердні, та гасом, запізнілі зізнання... Та все майстерно, Талино-чко Романівно, зворушливо...Дякую щиро за приємний дотик до ТАКОЇ прози...

27.06.2020.

***Гаруза Мала Олена Панасюк. Дякую. Та це не мене вітати треба, а пані Талину.)

***Лев Скоп. Прекрасно ❤️❤️❤️❤️❤️

***Світлана Світлячок. Круто!

***Талина Жубіль-Книш. Як гарно! Вітаю автора та героїню!

***Марія Релекх. Суперово! 💖💫

Тепер Твоє Ім'я, Лорчик, вписано в друковану історію👍💛💙

Гаруза Мала Марія Релекх. Марусічка, не хворію на манію величя)))

...просто пані Талина пише жіночі історії... було негемно відмовлятися :)

«Джейн»

Вона сиділа на березі Дніпра і вдивлялася вдаль. Погляд ловив призахідне сонце, яке опускалося над Хортицею. По-серпневому припікаючи, воно заповзало на спожинок. Усе живе заховалося від спекотні. Завмерло.

- Як там мої хлопчики? Я повинна бути з ними. З безвусими, але безстрашними. З тими, хто став на заваді нашестя зі Сходу й ціною власного життя зупинив його, - вирішувала Леся. - Вони потребують моєї допомоги. Я маю бути поряд.

Як тільки залишала батальйон після надання допомоги, щоразу мучило сумління. Вона бачила втомлені очі, її переслідували вибухи снарядів і крики поранених.

- Якось не з руки. Я повертаюся додому, а вони залишаються в пеклі війни, - снували думки в голові. - Останнім часом, порушуючи перемир'я, усе частіше насідає ворог... Мушу! - затято вирішувала.

За двісті кілометрів від війни в голові жінки снували явно немирні думки.

- Мої зрозуміють, підтримають, - тишила себе. - Інакше й бути не може. Матері за дітей...

Відгул тривоги огортало серце. Перед очима вимальовувався образ юного Назара Ставчука з Поділля, якого вгору настигла куля снайпера. Йому двадцять три! Кинув університет і відправився на фронт. Навіть бабусі, яка виховує змалку, не признався. Батьки за кордоном. Усе заробляють... Частенько радився як із добрим другом, бо знайомі не перший день Пересіклися їхні стежки в пункті А, коли волонтерами привозили допомогу.

- Тримайся, сину! Тобі ще стільки треба зробити, - подумки зверталася жінка до бійця. - Тільки вгору виходив на зв'язок! Радів за відвойований кланок української землі, розповідав, як виривалися з лещат смерті... Сліпа куля. Леся не дасть тобі померти. Уже задіяла всіх небайдужих. Донорів знайшла, - прокручувала план допомоги. - За день-два зустрінемося. Тільки живи!

Останній раз, коли відвідувала батальйон, бачила, як нелегко матросам. Припікало з кожного боку. Додавала сили впевненість, що ворог не пройде. Вони

зміншилися. Змужніли. Зібрали волю в кулак. Вони відгуквали підтримку всього світу...

Хортиця потопала в призахідній задумі. Сонце все нижче опускалося на скали, залишаючи відблиск у Дніпрі. Леся милувалася серпневим диво-заходом. Легенький вітерець грався короткостриженим волоссям. Він несміло доторкався вії, які нависали над волошковою задумою. Наскрізно проникало спотинами, що зігрівали душу жінки. Є що згадати...

Трепетним спогадом юнацьких літ перед очима про-мигнула горно-біла стежина. Подобалося навчати. Проте дев'яності, які пройшлися не по одній долі, зачепили й родину Лесі. Музика живила душу, але реалії вимагали змін. Двійко малолітніх дітей на плечах. Довелося шукати роботу.

- Бадиуню! - повернув до дійсності голос онука, якого ледь було видно за оберемком серпневого різнотрав'я.

Леся стрепенулася, змахнула сльозу, яка зачепилася за край повіки і, всміхаючись, ухопила в обійми малого. Вона припала до дитини, пригорнула міцно й промовила: «Усе зроблю, щоб ти спокійно щедетав, мій соловейку!»

- Ой! Задушиш своє щастя! - вивільняючись із бабусиних обіймів, промовив Данилко.

Підійшли діти. Вони відгуквали, що назріває серйозна розмова. Завжди, як тільки мама мала приймати рішення, вирушали на Хортицю, на облюбоване місце. Таку традицію запозичували в дев'яностих, коли вона фортеп'яно змінила на мікрофон, вирішивши стати журналісткою. Залишали матір на самоті й давали можливість зібратися з думками.

Леся ступила крок назустріч рідним. Стузонило в голові. Рішення прийнято.

- Думаю, ви мене підтримаєте у виборі, - мовила жінка, добираючи потрібні слова.

- Матусю, ти ж знаєш, що ми завжди на твоєму боці, - перебиваючи, обізвалася старша донька. - Не рви душу. Ми розуміємо, що ти інакше не можеш.

Жінці перехопило подих. Вона була вдячна за їхнє розуміння. Дочки рано стали дорослими, бо життєва круговерть спонукала до виживання. Коли була жива мама, то було спокійніше. Тепер вони вже дають раду власним малюкам.

- Нелегку ношу взяла на плечі, матусю, - підбігла молодша й обійняла найріднішу. Сльози тривоги градом покотилися з очей. Малюк здивованими

зелено-сірими огоньками поглядав то на бабусю, то на тітку. Він декілька разів шарпнув за кінчик блузи молодшої, втиснувшись поміж них.

- Ксюню, - втонши бабусю у своїх сльозах, - промовив племінник. - Щось ти тонкослізкою стала, - приказував малій, згадуючи, як вихователька в дитячому садочку заспокоювала Надійку, яка ніяк не хотіла відпускати руку батька. - І звідки їх у тебе так багато? У нашій сім'ї не прийнято пускати сльози, - заявив по-серйозному.

Жінка, витираючи похервонілі очі, виправдовувалася: «Це, Данилку, сльози радості».

- А що, такі бувають? - не вгавало дитя.

- Бувають, коли ти можеш маму обійняти, - відповіла тітка.

- Дивачка ти, Ксеню, - розмірковував хлопчик.

Він поглядом зміряв маму Олександру й випалив: «Я обіймаю свою матусю, але без сліз. Виходить, обіймашки потребують підсилювача?»

- Маєш рацію, козаче, - підтримала бабуса.

- Стривайте! Але ж Максим казав, що головіки не плачуть, - згадав, як на майданчику він повчав друга, коли той розжвасив ніс.

- Філософ! - усміхнулася Леся й наказним тоном скомандувала: «Відставити сльозавість. У путь!»

Вона окинула поглядом Хортицю. По-молодецьки крутнулася на одній нозі, підхопила рюкзак: «Пора, діти! Вдзяна, що зі мною», - полегшено видихнула.

Сім'я стежкою вирушила до зупинки. Данилко, вгепившись у бабусину руку, переконував, що хоче з нею йти на ворога. Він же головік!

Леся, тільки їй властивим усміхом, відповіла: «Поки залишайся за старшого! Розвідаю, що до кого, тоді й тебе заберу».

Глибоко в душі таїла надію, що онукові ніколи не доведеться брати до рук зброю.

- За старшого, так за старшого, - погодився по-дорослому Данилко. - Нелегко буде з дівчатами, але я витягну цю ношу, - по-серйозному кинув погляд на маму й тітку.

- А ще вдома маленька Софійка, - перехопивши погляд онука, підказала.

- То не біда, - не здавався хлопчик. - Беззуба не покусє.

Видухнуло сміхом.

- О! Так краще, - спостерігаючи за реакцією дорослих, промовив Данилко. - А то розвели плагі.

Услід їм втішено дивилася Хортиця, глибоко просякнута козацьким духом. Вона благословляла. Вірила в переможне повернення.

... Машина неслася степами. За вікном миготіло різно-трав'я. До болю знайомі місцини наvertsали до роздумів про ті часи, коли Леся, працюючи журналісткою, пройшла їх уздовж і впоперек. То було в дев'яності, коли музику поміняла на слово. Їй не думалося, їй не гадалося, що ці роки, сповнені знайомств і зустрічей, у майбутньому зведуть не з одним на війні...

«Люблю тебе, гіркий мій степе, / Солончаки та полини!» - згадала слова Бориса Мозолевського. Уже у двохтисячних, завдяки програмі «Один день у селі: степовики», перейнялася долею людей праці. Скільки ожило характерів!

«Мабуть, «Полігон» та «Політвегера» сприяли формуванню погляду на «не жіночу» справу, - міркувала, коли автомобіль розсікав ковилу. - Саме заради друзів у перші дні війни стала волонтеркою й летіла на схід зі спальниками, одягом. А тепловізор для брата, який із перших днів взявся за зброю! За три тижні зібрати такі кошти!» - прокручувала стріжку подій, які розвернули життя на сто вісімдесят градусів.

- Не шкодую ні за чим! Я щаслива! - думала над прожитим і пережитим, згадуючи, як бабуса пророкувала щастя-нещастя, бо народилася на Різдво.

І гадки не мала, що досвід журналіста знадобиться, що до рук частіше братиме зброю, ніж мікрофон.

- Джейн! - перервав нитку спогадів Назар. - Може заглянемо на Кам'яну? Проїжджатимемо. З дитинства мріяв подувати.

Годинник на руці Лесі показував сьому. Вони мають годину-дві в запасі, а юнакові варто подувати у цьому сакральному місці.

- А давай! - погодилася жінка. - Бути в цих краях і не навідатися в сакраментальне місце - гріх. Дякую, що нагадав. Років зо три, як не була.

- Усе хотів запитати, - звертаючи з дороги ліворуч, поцікавився водій у попутниці. - За що відзнака? - кивнув на годинник.

- За вогонь, воду й мідні труби, - віджартувалася. - Буде час - розкажу. Приїхали.

Кам'яна Могила захоплювала. Осяяна вранішнім сонцем, вона потопала в буйноувітті й щебеті пташок. Сторож, з'ясувавши причину приїзду, відгукнувся на прохання й доброзичливо пропустив на територію заповідника. Леся охоче взяла на себе роль поводиря, оскільки була тут не раз і знала всі ходи й виходи.

Тисячолітній нагорб-вівтар вражав наскельним листе-цвтом - петрогліфами. Назар розглядав малюнки, мов загарований, із цікавістю зазирає до пегер. Пів години екскурсії вистагло, щоб бажання повернутися надовго засіло в душі головіка. Час підтискав і треба було вирушати.

- Зарядилися. Пора, - похвалила Леся.

Як тільки машина рушила з місця, попутник промовив: «Тут варто побувати кожному, щоб зрозуміти, за що ми воюємо на Сході».

Леся промовчала. Вона знала, чому пішла на війну. Волонтерство, враження від окупованого Донецька, визволення полонених - це лише поштовх до прийняття серйозного рішення. Батальйон морської піхоти - ось до кого вона проривалася крізь стіну бюрократії. І вік не став на заваді, хоча довелося схитрувати. Долаючи перешкоди, таки потрапила на «курс молодого бійця». На запитання майора: «Чому ви думаєте, що армія вас потребує?» - відповіла без роздумів: «Найбільше я потребую армії».

Джейн поверталася з триденної відпустки-завдання. Вона перебирала в пам'яті події останніх років. Здається, тільки вчора милувалася призахідним сонцем на Хортиці, а вже третій рік, як старший матрос Джейн, у береті кольору аквамарину, навчилася бути для одних матюю, для інших - побратимом, сестрою, вчителем. Життя на війні пише свої правила. Є такі, що мусиш порушувати, щоб урятувати, допомогти, вистояти. Є правила, які пишуться внутрішнім порухом. Усю дорогу в уяві постає Данилко, який прискіпливо допитувався, коли бабуса забере його на війну. Підріс, по-серйозному заглядає у вігі.

- Ради вашого спокою, діти, я зробила такий вибір! - уже вкотре промовляє Леся, скося кидаючи погляд на Назара, який упевнено тримає кермо в руках.

- Приїхали, - вклинився в думки голос водія, який за три роки навчився не заважати.

Вона була вдячна йому за ненав'язливість, бо саме в дорозі можна було зібрати докупи свої думки.

- О! Тлянь. Твої пацки, - радісно повідомив Назар, відгиняючи дверцята. Леся по-молодецьки вистрибує з машини. Допомогає водію дістати провіант, який передали дівчата-волонтерки. Краєм ока помітила, як назустріч несуться «вулкангиси»-мінометники.

- Очікували, - усміхається щасливо.

Дужі воїни, як діти, радіють поверненню матроски Джейн. Вони налітають на свіжоспечені пиріжки, засипають питаннями «Як там? Удома?!»

Три дні як не бажилися, а здається, - візність. Матроси окремого батальйону морської піхоти навпередій розповідають, як було нелегко без командира відділення зв'язку взводу, однак, вони її не підвели, а «судини війни» залишилися боєздатними. Усі живі!

Вона щиро радіє, дякує Богу за бойову родину, в якій бережуть пам'ять про тих, хто ціною власного життя довів, що «зв'язківці не стрілятимуть останніми!» Старший матрос із позивним «Джейн» знає, заради кого на війні. Незрадливість.